

TRYPA

„PROČ PŘEDSTÍRAT, ŽE JSME LEPŠÍ
CHYTŘEJŠÍ, NOVÁTORŠTĚJŠÍ,
KULTURNĚJŠÍ?“ T. R.

**PŘÍBĚHY O LÁSCE, ANARCHII, PÉČI
A ZÁNIKU, JAK JE VYPRÁVÍ**

**PROSROUPO &
KARAVELAVOZ**

9/12/2020 – 28/2/2021

**Intenzity
téma roku 2020**

PLATO prostor pro umění

PLATO Ostrava
Janáčkova 22 (bývalý Bauhaus)
www.plato-ostava.cz

Za finanční podpory

PLATO Ostrava je příspěvkovou organizací
statutárního města Ostrava

OSTRAVA!!!

JAK ZMÁST MOUDRÉ:
DĚRAVÝ ŽIVOT NAKLADATELSTVÍ
OCTOPUS PRESS V PLATO A DÁL
Nadja Argyropoulou

Jsme kosmopolité srdcem, občané všech zemí, naši domovinou je celý svět a všichni lidé jsou naši bratři. Země je společným dědictvím smrtelníků a lidský druh bude šťastný teprve tehdy, až zmizí hranice a zdi.

Plotinos Rodokanakis

Těmito slovy začíná kniha *Plotinos Rodokanakis: Řecký anarchista*, kterou Teos Romvos napsal v roce 2005 na kykladském ostrově Syros. Knize předcházela desetiletý výzkum života anarchisty a filozofa z 19. století, který z téhož ostrova odešel a stal se legendárním zakladatelem mexického anarchistického hnutí. Romvos ve svých pracích často přivolává duchy zemřelých a hlasy živých a splétá s nimi zajímavé rozhovory. Se svou životní partnerkou Charou Pelekanou oživuje příběhy, archivy, útržky informací, důkazy i zkazky, obrazy, prostory a místa. Hýbají se a jsou pohybováni, bedlivě naslouchají. Studují meandrující se skutečnosti a zajímají se o to, co zůstalo opomenuto, skryto a zamlčeno napříč druhy; vytvářejí zvláštní příbuzenství. Stěžejní však je, že si užívají život připomínající svobodnou a silnou zvědavost, kterou Michel Foucault popisuje ve *Filozofovi v masce* jako zájem: „Péče, kterou člověk věnuje tomu, co existuje a co by mohlo existovat; určitý neklid a touha zbavit se známého; chuť uchopit dění a pomíjivost; lehkost v postoji k tradičnímu hierarchickému uspořádání důležitého a zásadního.“

Výstava *TRYPA: Příběhy o lásce, anarchii, péči a zániku, jak je vypráví Teos Romvos a Chara Pelekanou* se inspirovala dvěma řeckými aktivisty, umělci a ekorebely. Byla vytvořena během radikální změny uměleckého kontextu způsobené koronavirovou epidemií, celosvětovým lockdownem a změnami v ekonomice. Snaží se spíše než jako prorok jednat jako neutuchající buřič bojující za věk, který se ještě nezrodil.

Jinými slovy: snaží se uchopit, prozkoumat a zprostředkovat minulé, současné a budoucí příběhy v časoprostoru, který přesahuje existující dichotomie (fyzické vs. virtuální, lokální vs. globální, percepce vs. akce, estetika vs. etika, rozumový vs. tělesný, městský vs. venkovský, příroda vs. kultura) s otevřeným ekosystémem komplexních, zvláštních, někdy protirečících si a často nepřeložitelných, historických i fiktivních (ne)materiálních a nejistých možností, které tyto dichotomie nabízejí.

Projekt TRYPA se zabývá životem a prací páru, jenž definoval řecký underground a byl jedním z průkopníků sociální ekologie v zemi. Výchozím bodem výstavy jsou dva z raných revolučních projektů této dvojice:

kultovní časopis Trypa (Díra, 1980–1981) a athénské alternativní knihkupectví a vydavatelství Octopus Press (1974–1976) poskytující prostor pro kolektivní myšlení a činnost.

Výstava se inspiroje převratnými volnomyšlenkářskými experimenty a subverzivním projevem a snaží se nabídnout odvážná, občas až kryptická cvičení ze spekulativní fabulace. Za projektem stojí kurátorka Nadja Argyropoulou, Evi Kalogiropoulou, která po seznámení s umělci dostala nabídku na vytvoření filmové eseje, a Daniela a Linda Dostálkové, které navrhly výstavu v PLATO jako plavbu atypickým souostrovím tvrdých dat (filmy, knihy, fotografie, časopisy, archivy, vzpomínky), důkazů podmíněných okolnostmi a alternativních prepozic (narážek, spojení a nuancí).

Navigace je sice náročné umění (na přemýšlení i provoz), do značné míry ale záleží na návštěvnicích PLATO, jakou cestu zvolí skrze různé pasti a poklady, jak využijí možností rozumu (*métis*), tak oblíbeného v řecké mytické filozofii při konfrontaci s překážkami, jakou cestu zvolí na základě své osobní zkušenosti, ať už místní nebo jiné, aby se možná dokonce připojili k Teosu Romvosovi v jeho příslovečné otázce: „Proč předstírat, že jsme lepší, chytřejší, průkopničtější, kulturnější?“ Jádrem této otázky leží, jak dokazuje život Teose a Chary, v souhře Lásky a Anarchie, v jejich neochvějném, naprostém oddání se společnosti svobodných lidských bytostí („společnosti přátel“, kterou si také představovali Errico Malatesta či Murray Bookchin), v uskutečnění jiného společenského života.

Na rozdíl od virtuálních komunit náhražkových „přátel“ a „sledujících“ a extraktivistických praktik, které půdu, život a jazyk ochuzují o ty nej-důležitější prvky, se Teos Romvos a Chara Pelekanou neustále propojují s dalšími lidmi (on-line i off-line) nad uprchlickým plánováním, tj. v ostré konfrontaci s cenzurou; v performativních antiautoritářských taktikách připomínajících situacionistické *détournements* a ducha května 1968; v lyrických vášnivých vyprávěních a volně přístupném publikování, v radostném užívání života, které je ozvěnou beatnického ducha lelkování a erotismu, ve společných plánech a vytrvalých ekovynálezech, které obsahují různé urgentní požadavky

na alternativní prosperující budoucnost pro Egejské moře. A nejen pro ně.

Britký, transgresivní humor, nesmyslné a neuctivé obrazy a divoce vtipné kritiky namířené proti systémovým médiím, reklamě a propagandě moderního životního stylu, majetnictví a konzervatismu, proti společenské přetvářce, elitářské ekonomické politice, vykořisťujícímu turismu a kapitalistickým agendám, které si čtenář mohl užívat v časopise Trypa, měly svůj předobraz v událostech a publikacích organizovaných a vydávaných nakladatelstvím Octopus Press.

Nakladatelství, označované jako „místo, kde se rodí a množí podivné nápady“, sídlilo v nekonvenční čtvrti Exarcheia v opuštěném domě prostitutky Zizi zavražděné jejím milencem. Vyznačovalo se spalující touhou po radikální změně a nezávislém projevu libertariánského kosmopolitismu „srdce“, jež se někteří lidé snažili po pádu řecké diktatury nalézt. Knihkupectví bylo v roce 1975 vypáleno fašisty, ale brzy opět otevřelo a stalo se místem solidarity, kde se vyměňovaly knihy, brožury a fanziny, sdílela hudba, jídlo, poezie, láska i filmy, útočiště. Místem, kde se četly anarchistické manifesty a konaly performance a happeningy, živé umění. „Lidé z nakladatelství organizovali nečekané výstavy svých prací: rozvěsili díla na zdi a pod nimi vždy nechali místo na komentáře návštěvníků. Některé práce, podepsané i nepodepsané, byly později přetištěny v časopise Trypa,“ vzpomíná Romvos.

Trypa a Octopus sdílejí týž odvážný, vášnivý, do značné míry neprogramový, utopický a antiautoritářský postoj, který se zabýval ožehavými socio-politickými tématy a ekonomickými nerovnostmi své doby formou subverzivních akcí zrozených ze skutečného vhledu do vzájemné provázanosti života jakožto základu sociální a politické rovnosti, kterou může vyvolat jen boj za nenásilí.

Dnes by obsah časopisu mohl být příležitostně uznán za předchůdce současných projevů „nadměrné identifikace“ a „přehnané mimesis“ a setkání pořádaná nakladatelstvím Octopus lze považovat za „kolektivní umělecké experimenty a aktivistické projevy“. Avšak tyto popravdě absurdní (punkové, dada, surrealistické, beatnické a další), místy až karnevalové (v bakchickém smyslu) nezdokumentované veřejné provokující performance byly tehdy vytvářeny skupinkami přátel a rodin, různými odloučenými rebely, talenty,

které nikdy nedosáhly na velké publikum, a fungovaly jako součást životů žitých s běžnými lidmi a pro ně; životů snažících se jen o zachování té neregulované divokosti, která je vytvářela jako svobodný prostor bez bohů a pánů, v němž obydlovaly zářivý měnící se bod nedostatku a hledání.

„Trypa je všude.“ – „Trypa jde všude.“ – „Trypa JE,“ zaznívá v úvodním pseudo-existenciálním textu a jakémisi manifestu v prvním čísle časopisu. Trypa má prostupující amplitudu. Sotva ji lze definovat a zaškatulkovat, je vchodem i výcho- dem, Pandořinou skřínkou, nástrojem. „Otevřete nám díru,“ vyzývá zadní obálka druhého čísla časopisu a hraje si s jazykovými kličkami, zabývá se erotickou literaturou, horory i sci-fi, zesměšňuje nekropolitiku, utiskující politiky i vyčleňování. Pokud si přiznáme, že nepřátelství je součástí našeho psychického uspořádání, pak je ambivalence způsobem, jak kontrolovat, zda agrese přechází v násilí, argumentuje Judith Butlerová ve své knize *Síla nenásilí*.

Vezmeme-li v potaz, jak dlouho se snažíme o uskutečnění výstavy TRYPA v PLATO (za pandemie, která přetvořila mocenskou strukturu světa prostřednictvím testování, setkávání na dálku a digitálního obsahu), pak patrně může hravě kritická ambivalence časopisu Trypa čili Díra naznačovat ještě jinou důležitou (byť ne možná naléhavou) křivku, která se značně odlišuje od křivky vytvořené současnými grafy pandemie – totiž křivku inkluze.

„Jazyk je vězení,“ zaznívá v zahajovacím projevu Octopus Press.

„Jazyk je odsud_____posud.

Od chvíle, kdy jsem se narodil, jazyk lapá po mých myšlenkách.

Nadarmo se snažím toho zmrda zbavit. Pořád narážím na jeho hranice.

...

Pokusíme se přejít z cely do cely a začneme touto publikací. Na vlastní náklady vytiskneme vše, co nám dáte a čemu věříte, o jazyce nebo anti-jazyce (poezie, práce, komiks – do rozsahu 3 stran). Máme v úmyslu tyto stránky shromáždit a po šesti měsících je publikovat v knize – antologii o současné řecké literatuře. Zastavte se nebo nám napište.“

Jinými slovy: minulost časopisu Trypa a nakladatelství Octopus Press není vše, čím Trypa a Octopus Press mohou být.

TRYPA: příběhy o lásce, anarchii, péči a zániku, jak je vypráví Teos Romvos a Chara Pelekanou je chapadlovitým bádáním a za současných okolností i pozvánkou ke každodennímu chaosu, který je tak starý a neprozkoumaný jako jakákoli jiná díra.

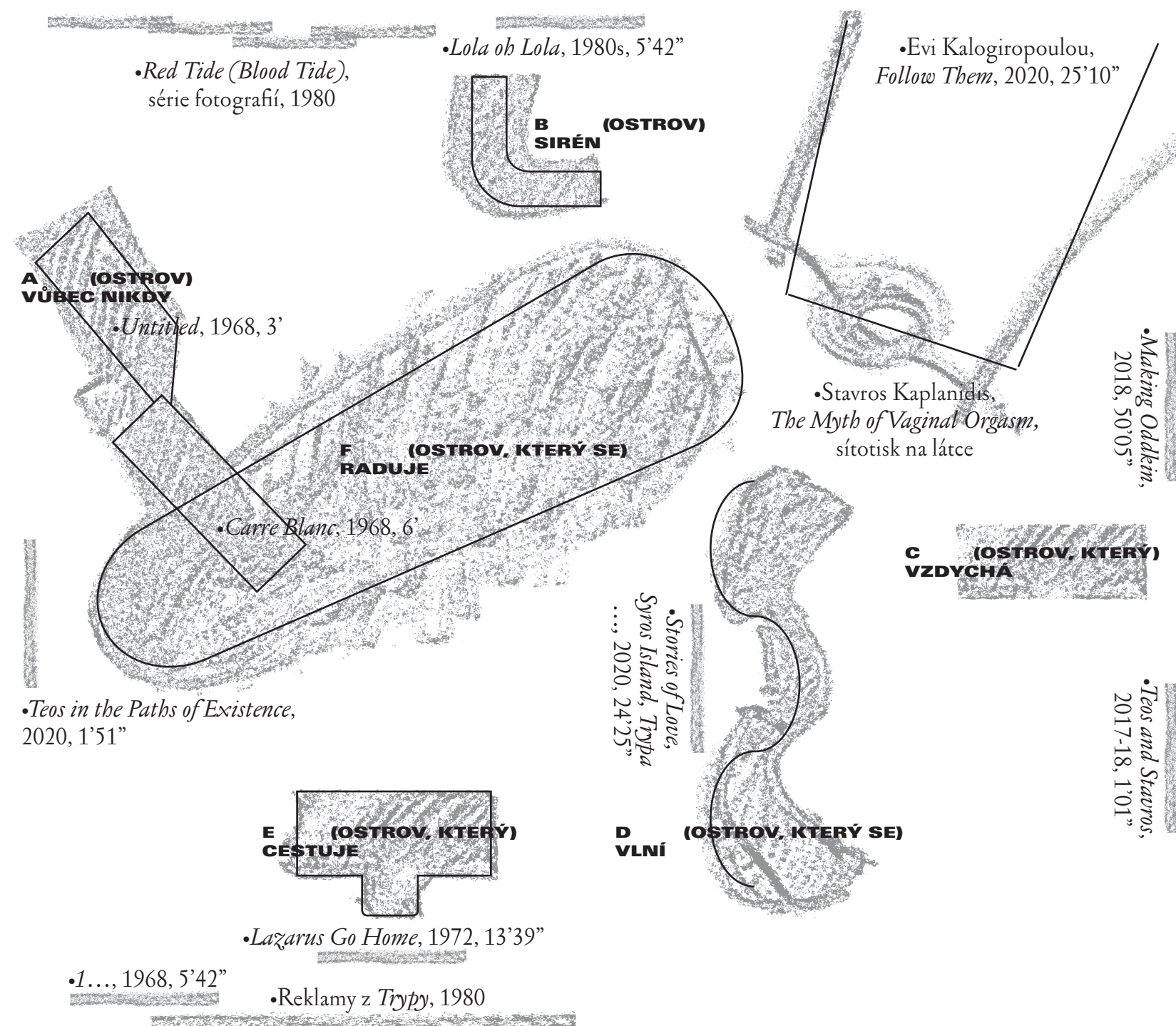
TRYPA

„PROČ PŘEDSTÍRAT, ŽE JSME LEPŠÍ
CHYTŘEJŠÍ, NOVÁTORŠTĚJŠÍ,
KULTURNĚJŠÍ?“ T. R.

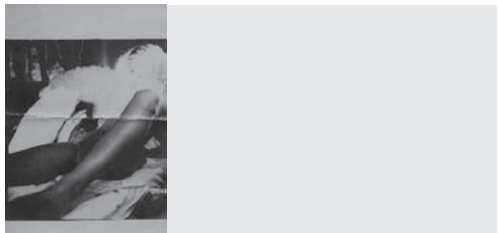
Teos Romvos a Chara Pelekanou se seznámili v Athénách v červenci 1976. Od té doby spolu tvoří a mezi jejich početné projekty patří mj. i TRYPA. Dlouhodobě se angažují v ochraně ekosystémů v Egejském moři. Od roku 1993 žijí v Ano Syros na Kykladách. Stavějí se proti autoritám, bojují proti změnám klimatu, jsou volnomyšlenkáři, anarchisti a myslitelé.

Tato výstava představuje fragmenty z osobních archivů Romvose a Pelekanou roztroušené na „ostrovech“. Jsou jasně oddělené, a zároveň konceptuálně propojené tematickými vlákny a designem prostoru navrženého kurátorkami Danielou a Lindou Dostálkovými: „Kolísavé struktury, užití postspotřebitel-ských objektů (firemní recepce, gastropult, pokladní box) mohou mít anar-chický potenciál. Připomínají nám, že existují prostory pro podvracení a narušení formou osobních asociací, identifikací míst, sporů a přání, které lze číst prostřednictvím různých citací a odkazů. Underground i současný domov (ostrov Syros, Kykladské souostroví) hlavních protagonistů je zakletý v materiálové různorodosti, ostrovním uspořádání i využití doslovné citace názvu TRYPA (česky „díra“) v instalaci výstavy.”

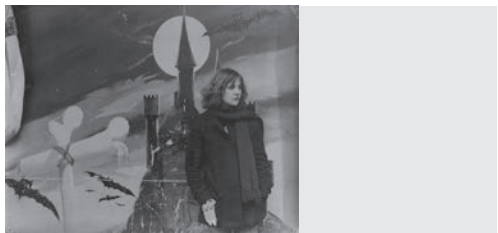
Názvy „ztracených ostrovů“ vymysleli Teos Romvos a Chara Pelekanou.

A (OSTROV) VŮBEC NIKDY

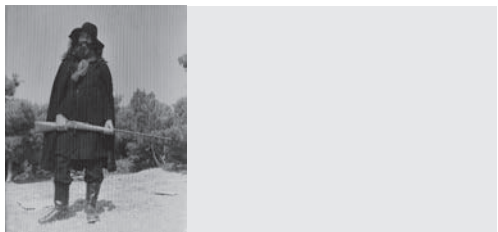
1 Chara na Rhodosu, fotografoval Teos, Dodekanéské ostrovy 1977.

2 Chara před hororovým plakátem, fotografoval Teos, Paříž 1977. Žánr hororu jako politického nástroje subverze byl oblíbený u většiny undergroundových tvůrců v Řecku i jinde ve světě.

3 Teos a Chara představují pár pózující pro typický svatební portrét novomanželů, fotografovala Monica Quand, bubliny s nápisy přimalovali přátelé: (Chara) „Tak moc si přeju, aby už byl večer...“ (Teos) „...abychom si v posteli mohli v klidu číst Trypu.“

4 Teos jako Antonio das Mortes v kontroverzním filmu *Bullets are Dropping like Hail and the Wounded Artist is Moaning* (1978) režiséra Nikose Alevrase. Film byl cenzurován, a když ho v roce 1984 uváděla řecká televize, přerušila vysílání, což vyvolalo značné reakce a film i díky tomu získal kultovní status. Snímek kritizoval sociální konzervatismus a etnocentrické

tendence v Řecku v letech diktatury i v následujícím období. Částečně autobiografický film byl natočen na 16mm pás bez scénáře a s minimálním rozpočtem; hráli v něm přátelé a amatérští herci. Témata jako umění, jazyk, náboženství a rodina podával s černým humorem a sarkasmem hodnými té nejlepších tragikomedií. Teos Romvos coby ikonická postava Antonia das Mortese – kombinace westernového padoucha a gotické postavy Smrtky – v něm s Alevasem konverzuje o věcech týkajících se života, filmu a revoluce komickým, téměř patetickým způsobem, občas usazen pod idylickým stromem.

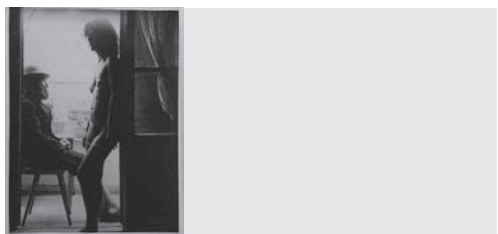
5 Rodinná fotografie z Peristeri, předměstí Athén, pořízená v 80. letech 20. století. Teos je vpředu, za ním zleva jeho matka Katina, švagrová Mari-Noel, jeho otec Vangelis a bratr Dimitris, oba umělci; po pravé straně Chara Pelekanou. Teos často zmiňuje, jak silný vliv na něj měla rodina a jak ho formovala jejich nezlomnost, talent a těžký život plný nesnází.

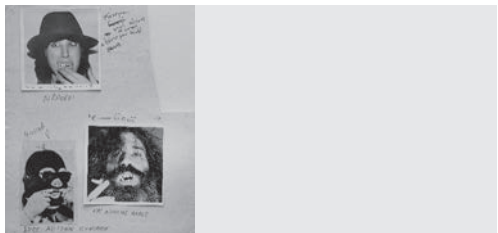
6 Chara na troskách pod Akropolí. Fotografoval Teos.

7 Kresba Nikose Liberopoulose (známého také jako Nicholas Liber nebo Dr LIBER) použitá jako ručně malovaný plakát pro music bar Foxy Fox, který Liberopoulos otevřel na ostrově Ios. Liber, klíčová postava řeckého undergroundu, byl celoživotním přítelem Teose a Chary. V pozdějších letech se zabýval malováním map alternativních souostroví s různorodými kulturami a divokými přírodními podmínkami. Prohlašoval, že mapy k ztraceným pokladům jsou možností, jak objevit vlastní skrytý potenciál, a výzvou, abychom se ho vydali hledat.

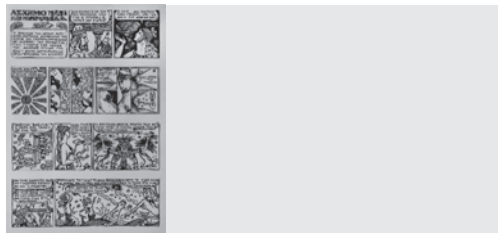

8 Selfie Teose a Chary v athénské čtvrti Exarcheia, polovina 80. let.

9 Návrh na použití obrazového materiálu na stránkách Trypy. Skupina přátel stojících za vznikem časopisu často používala vlastnoručně vytvořené masky a kostýmy pro improvizované performance. Z těchto akcí někdy vznikl příběh, který byl následně fotograficky zdokumentován a publikován. Materiál, který se nikdy v prvním, druhém ani třetím čísle časopisu Trypa neobjevil, je součástí aktuální on-line verze projektu s názvem *Trypa* č. 4. Více na: romvos.wordpress.com/periodiko-trypa

B (OSTROV) SIRÉN

1–5 Ručně malované stránky komiksu *Ošklivé káčátko* a *Andromeda* s textem a ilustracemi umělce Iliase Politise. Politis, jedna z klíčových osobností řeckého undergroundu, se věnoval kresbě a komiksům a byl přítelem a spolupracovníkem Teose a Chary. V Politisových kreslených příbězích, odkazujících často na populární kulturu (například na Jamese Bonda), mytologii a tradice (např. mýtus o Andromedě) a okořeněných politickými zvraty, spleťtými zápletkami a sci-fi či psychedelickou atmosférou, se ošklivé káčátko objevovalo často.

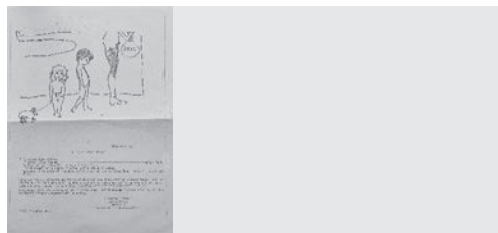
6 Kresba Nicholase Libera pro časopis Trypa.

7 Jeden z prvních Teosových cestopisů psaných v duchu beatnické literatury vyšel v prvním čísle Trypy. Text nazvaný *Otevři* se popisuje cestu kamionem a doprovází ho kresba Iliase Politise zobrazující andělsko-démonické stvoření, které sedí uprostřed země nikoho. Kresbu později upravil Teosův bratr Dimitris a objevovala se na tričkách Trypy.

8 Kresba Nicholase Libera odkazující k slavné bronzové soše Benvenuta Celliniho *Perseus s hlavou Medúzy*, kterou umělec vytvořil v letech 1545–1554. Liberův psychedelický obraz zabijáka, jenž stojí na hromadě odpadků s hrozny opojení připomínajícími Medúzu v ruce, je připomínkou katastrofického násilí patriarchátu.

9 Leták vydaný 29. října 1975 k znovuootevření Octopus Press poté, co nakladatelství vypálili fašisti. Text pojmenovaný *Jazyk je vězení* napsal Teos, ilustrace je dílem jeho bratra Dimitrise a odkazuje k osobnímu bolestnému rozchodu s rodinou. Leták je výzvou k posílání příspěvků a soustředí se na omezení, která nám jazyk nutí, a na to, jak bychom je měli neustále překonávat.

C (OSTROV, KTERÝ) VZDYCHÁ

Nakladatelství a knihkupectví Octopus Press zahájilo činnost na konci roku 1974, kdy se Teos po pádu řecké diktatury vrátil ze zahraničí. Zhmotnilo se jako odpověď na potřebu změny i svobodné a otevřené komunikace se světem. Romvos, jenž se v květnu 1968 účastnil pařížských událostí a hodně cestoval, nasbíral z nejrůznějších revolučních zdrojů a materiálů (časopisů, knih, filmů, hudby i názorových výměn) množství znalostí a zkušeností, které pak sdílel a násobil prostřednictvím Octopus Press. Ve čtvrti Exarcheia si pronajal (prý strašidelný) dům prostitutky Zizi, kterou tam zavraždil její milenec, a vybudoval v něm skutečnou komunitu: společenství kreativních lidí, kteří hořeli téměř erotickým zápallem pro svobodu projevu a život bez omezujících měšťáckých pravidel a autoritářských zásad. Dadaistická, surrealistická, beatnická, situacionistická, ovšem ponejvíce anarchistická gesta nenásilné, avšak divoce subverzivní povahy zahrnovala publikování, překládání, podporu slabších, sdílení prostoru, jídla, knih a prostředků, uměleckou tvorbu, studium, večírky, performance, kolektivní myšlení, sex i prostor pro transgender; do té doby nevídaná setkávání se dařilo udržet až do podzimu roku 1976.

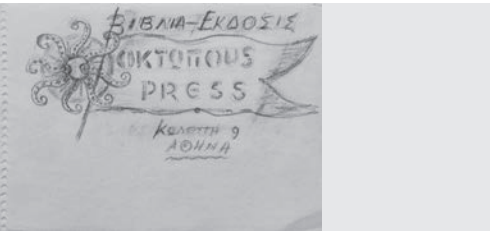
„Octopusáci“ byli podle Teosových slov „milovníky a stoupenci spontánnosti, nahodilosti a autonomie“. Podrobnou zprávu o tomto období a jednotlivých účastnících podává v textu s názvem *Octopus a země svobody. Práce a dny řeckého undergroundu*, který napsal do katalogu k výstavě *Athénský underground* (ed. Th. Moutsopoulos a M. Theophanis, nakl. Athens Voice books, 2013). Rovněž se podílel na dokumentu

Voices from the Underground režiséra G. Charitidise, jenž se zabývá tehdejší dobou a jejími protagonisty. Legendárnímu experimentálnímu prostoru se věnují i některé další zdroje.

Octopus Press se rozpadl kvůli značně rozličným, povětšinou protichůdným politickým interpretacím boje proti establishmentu. K rozpadu došlo poté, co Octopus Press, Teos a někteří další vyjádřili solidaritu a podporu lidskoprávnímu aktivistovi Rolfu Pohlemu, jenž byl uvězněn a následně vydán do Německa jako terorista.

1 Koláž z novinových výstřižků oznamující otevření Octopus Press poněkud věštecky obsahovala i zmínku o výbuchu. Octopus Press byl v březnu 1975 vypálen fašisty z hnutí Nea Taxi (Nový pořádek); díky vlně podpory se krátce poté opět otevřel.

2 Kresba loga Octopus Press od Vangelise Romvose, Teosova otce.

3 Oznámení o vernisáži výstavy Iliase Politise v nakladatelství a knihkupectví Octopus Press mj. manifestuje radost z divokého protestu proti umění navzdory tomu, že je přijímáno. Teos vzpomíná, že umělecká díla vystavovali všude, kde to šlo, a některá byla později publikována v časopise Trypa.

4 Zadní strana publikace Octopus Press *Mýtus vaginálního orgasmu* od Ann Kent. Nakladatelství vydalo řadu podobných útlych, laciných, avšak pečlivě zpracovaných titulů s cílem šířit soudobou světovou literaturu tematicky blízkou libertariánským postojům, jako jsou např. rovnoprávnost pohlaví nebo sexuální svoboda.

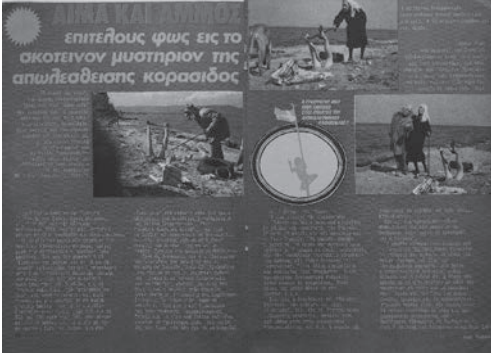
5, 6 Teos před Octopus Press s knížkami, které odnesl do věznice Korydallos jako dárek uvězněným diktátorům. Šlo o *ABC komunismu* Nikolaje Bucharina a Jevgenije Preobraženského a Leninův text nazvaný *Co dělat*. Vězeňská stráž knihy zabavila.

7 Oznámení o uzavření Octopus Press s poeticky ponurým a smyslným textem Teose.

D VLNÍ (OSTROV, KTERÝ SE)

Subverzivní fotopříběhy v časopise Trypa fungovaly jako tištěné absurdní performance, které si přivlastňovaly, přetvářely, a tím zesměšňovaly rétorické prostředky a motivy mocenských autorit (masových médií, státu, náboženství). Materiály v Trypě, ovlivněné francouzským subverzivním časopisem *Hara-Kiri*, byly založeny na obrazech a inspirované skutečnými událostmi. Vznikaly za nadšené účasti členů redakce časopisu vystupujících v různých rolích a převlecích.

1 Ústřední fotopříběh prvního čísla je groteskní verzí novinové zprávy o vraždě kadeřnice. Tyto články bývaly plné nechutných detailů, měly chytlavé titulky a vyznačovaly se sexistickým jazykem; obvykle vycházely v konzervativním pravicovém tisku a lifestyleových časopisech, které Trypa neúnavně zesměšňovala, když ve vlastních verzích událostí parafrázovala jména známých novinářů. Pro příběh nazvaný *Vražda v Mati* s Charou a Dimitrisem v hlavních rolích poskytl své nohy coby rekvizitu Nikos Alevras, nechybějí v něm policejní zprávy a forenzní důkazy a podepsán je pod ním prohnáný reportér Pino Timpolo, jenž při výkonu práce obětoval život.

2 Tématem ústředního fotopříběhu ve druhém čísle je apokalyptická story o démonickém ženském stvoření, které láká muže z různých společenských vrstev do svého úkrytu u moře. Moderní mořská víla, kterou hraje švýcarská přítelkyně Teose a Chary Eva Pluss, se rozhoduje mezi chudým umělcem a ambiciózním měšťákem, kteří se kvůli této sběratelce trofejí pustí do parodie na „třídní boj“. Ostře ironický příběh je namířen proti povrchním ženským touhám a mužskému toxickému chování i politickým stereotypům, jimž se Teos a Chara vždy vyhýbali a zůstávali mimo svazující hranice politických stran a jejich restriktivní ideologie.

E (OSTROV, KTERÝ) CESTUJE

Trypa se stala součástí proudu reagujícího na rostoucí nevšímavost společnosti po pádu junty, jenž umožnil vznik mnoha důležitých alternativních projektů (filmů, knih, časopisů, hudby, happeningů) vytvořených osobnostmi jako Leonidas Christakis, Kyriakos Vassiliadis, Nikos Zervos, Ilias Petropoulos, Thomas Gorpas, Michalis Protopsaltis, Panos Koutroubousis a další. Trypa byla nejlepší undergroundovou publikací své doby (formát A4, celobarevný tisk na vysoce kvalitním papíře), využívala mimetické tropy a *détournement* k demaskování podstaty kapitalismu, reklamních figlů, vyprázdněného spektaklu komercializace a populistické propagandy masových médií.

Všechna tři vydaná čísla (1980 až 1981) se přímo vyžívají v divoké grafice a propracovaných komiksech (jejichž autory jsou Ilias Politis, Lazaros Zikos, Nicholas Liber, Giorgos Matorikos, Alexis Tabouras a další), přinášejí provokativní texty, překlady důležitých materiálů, poetické fragmenty i upravené fotopříběhy; obsahují odkazy na časopisy typu rodokaps, ozvěny sci-fi, provokativní inzerci, kritické texty o prvních řeckých nezávislých radiostanicích, feminismu, ekoanarchismu, punku a reggae, o anarchistické filmové tvorbě Jeana Viga, o Burroughsově tzv. metodě střihu ad.

Teos a Chara vzpomínají, že tohle byl jejich tehdejší život – komunita přátel, velká rodina kolem časopisu Trypa ponořená do experimentu, v němž postupně (zejména poté, co zmizel potenciální investor) utopili všechny své úspory a energii a který nakonec vedl k tomu, že se přestěhovali na venkov, do Kranidi.

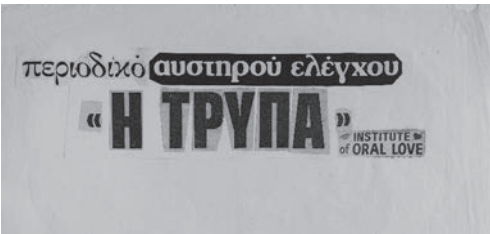
1 První číslo časopisu Trypa mimo jiné obsahuje text podobný manifestu o revolučním a ambivalentním charakteru děl, Teosův překlad Bukowského *Zápisků starého prasáka*, tipy pro alternativní turismus, ostrý text o syrovosti punk rocku a jeho strašném výrazivu, satiru namířenou proti diskriminaci založené na věku a proti patriarchátu, Liberovo poetické vyprávění o hrdinech, texty písní žánru rembetiko přizpůsobené subverzivnímu stylu časopisu a zmanipulované zprávy o zločineckém pornu.

2 Druhé číslo Trypy mimo jiné obsahuje několik propracovaných komiksových příběhů, z nichž některé jsou tvůrci podepsané, imaginární rozpravu subverzivních filmařů s ilustrovanou povídkou *Luvi muž z Athén* legendárního Panose Koutroubousise, ústřední postavy řeckého undergroundu, a nesmírně vtipnou smyšlenou fotostory o restrikcích úředních orgánů na poli boje proti bezúčelnému a návykovému požívání tzv. passatempo neboli dýňových semínek, jež vede k zahálčivosti a kontraproduktivitě. Výstava TRYPA vzdává tomuto příběhu hold a každému návštěvníkovi zdarma nabízí *passatempo*, jejichž skořápky pak uchovává jako hodnotné stopy kvalitně stráveného času v umělecké instituci.

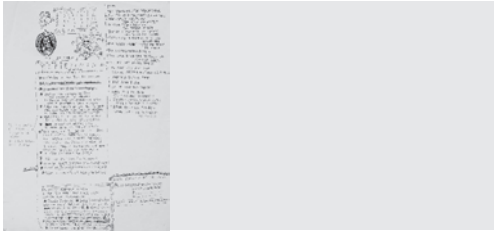
3 Třetí číslo Trypy mimo jiné obsahuje ztvárnění příběhu vévodícího ve své době řeckým médiím, kdy penzionovaný generál ukradl letadlo, jímž chtěl bombardovat nepřátele na sever od hranic země. Fiktivní fotodokumentace incidentu a doprovodné interview parodují řecký militaristický etnocentrismus s Teosovým otcem v hlavní roli. V tomtéž čísle je i vědecké pojednání o žábách pršících z nebe, v jehož úvodu se tvrdí, že „pouze smyšlené má šanci být skutečné,“ což je parafráze výroku Andrého Bretona. Dále je podrobně rozebíráno „pirátství“ nezávislého rádia, které tehdy začalo vysílat, a ikonická ilustrace Dimitrise Romvose doprovází ostrou kritiku základního řeckého triptychu hodnot (stát – náboženství – rodina). Pavlos Sidiropoulo, klíčová osobnost řecké rockové scény, zde publikoval svou poctu markýzi de Sade formou imaginárního vyprávění o jeho divadelní hře inscenované v charentonském blázinci v době, kdy tam de Sade pobýval.

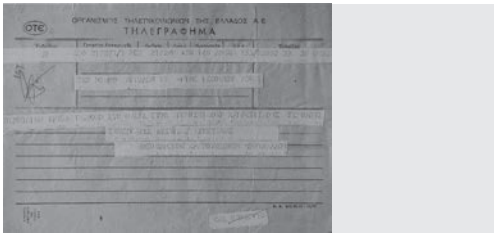
4 Návrhy stránek časopisu Trypa s nadpisy popisujícími jej jako „časopis s přísnou kontrolou“ či „institut orální lásky“.

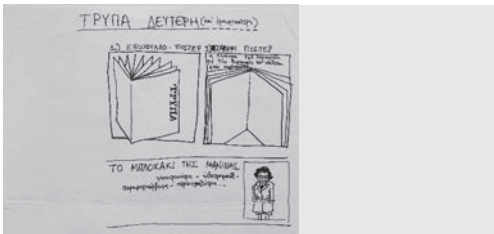
5 Fotopříběh publikovaný v prvním čísle prezentuje časopis Trypa jako vhodný doplněk pro jakékoli místo, včetně lékařských ordinací a nejrůznější čekárny.

6 Ručně psaná Liberova poznámka k obsahu druhého čísla, včetně dlouhé a velmi důmyslné slovní hříčky o vytváření děr a jejich pojmenovávání; skvělý příklad využití nonsensového jazyka v duchu Lewise Carolla.

7 Telegram, který poslal Teosovi a Chaře z vězení Leonidas Christakis, „papež“ řeckého undergroundu, a v němž jim gratuluje k časopisu Trypa. Christakis byl často stíhán za veřejnou kritiku autorit a provokativní publikace, obsahující kupříkladu recepty na domácí výrobu Molotovova koktejlu.

8 Kresba z druhého čísla Trypy s poznámkou odkazující na oblíbené „dívkí časopisy“.

9 Dvojstrana z desátého čísla časopisu *Ideodromio* věnované tématu touhy. Jednu z mnoha důležitých řeckých undergroundových tiskovin vydával Leonidas Christakis. Tento článek pojednává o Trypě v kontextu undergroundových tiskovin a nesmlouvavě zdůrazňuje filozofii prchavosti zastávanou tímto časopisem, jeho postnaivní, postbeatnický, přehnaně didaktický, ale neodolatelný humor, silné zapojení alternativních hlasů, jeho roli „časopisu pro paraliteraturu“, jemuž se daří vyhánět nudu z každodenního života a zavádět psychoanalytické využití slov a obrazů coby léčivých forem útěku. Teosova báseň *Lola ob Lola* v podání Leonidase Christakise, dlouholetého přítele a spolupracovníka Teose a Chary, završuje filmovou esej Evi Kalogiropoulou vytvořenou pro výstavu TRYPA.

REKLAMY Z TRYPY

Tvůrci časopisu Trypa se reklamou zabývali intenzivně. Osmdesátá léta a politické změny přinesly jednak vlnu kampaní jednotlivých značek, jednak agresivní produktovou reklamu propagující nový pohodový životní styl dosažitelný prostřednictvím konzumace. Trypa si tento nový vizuální slabikář přivlastnila a využívala ho v kolotočářském stylu pro své vlastní subverzivní účely. Exponáty prezentované jako zvětšeniny jednotlivých stránek Trypy přinášejí opakující se témata a obavy.

1 Nejoblíbenější čistící prostředky spolu s nadšeným znevažováním příslovečné ženy v domácnosti.

2 Kýčovitě ironizované manželské štěstí: Queer gender varianta „Dívky měsíce“.

3 Sloupky s radami z lifestyleových časopisů paroduje v Trypě tato (dodnes populární) reklama doporučující způsob, jak se vyhnout mytí nádobí.

4 Zadní obálka časopisu Trypa č. 2. Svůdná mořská bytost drží v rukou mušli pomalovanou jako vagína a žádá o průnik. Můžeme se pouze dohadovat, zda by tak světský a transgresivní vizuální jazyk přežil současnou přehnanou politickou korektnost a ortodoxní přístup ke komunikaci.

5 Tato stránka je namířena proti kultu atletického mládí a opomíjení starých lidí, kteří se dostávají na okraj zájmu.

6 Inzerát „prodává“ provokativní a extravagantní plavky, vytvořené členy týmu Trypa po incidentu v nudistickém hotelu v Ermionidě. Skupina náboženských fanatiků a rozhořčených občanů napadla hosty hotelu, kterým nezbylo než uplavat na širé moře.

7 Část fotokvízu utahujícího si z policejních metod (nekorektní monitorování a domovní prohlídky), které Teos a Chara a mnozí jejich přátelé zažili na vlastní kůži coby reakci na svá kritická vystoupení. Inzerát odkazuje na oblíbený výrok „Demokracie je forma vlády, kdy s jistotou víte, že když vám někdo v pět ráno klepe na dveře, může to být pouze mlékař“ a znázorňuje dva „mlékaře“, kteří vypadají jako příslušníci tajné policie.

8 DIY propagační předměty Trypy s nejrůznějšími druhy nositelných děr. Spolu se slavným „díro-happeningem“, který spočíval ve vylepování černých děr po Athénách, funguje tento inzerát jako vizuální hříčka zpochybňující význam i mnohé způsoby využití a zneužití merchendingu.

...ΝΑ
ΜΠΟΡΕΣΟΥΝΕ
ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ
ΜΕ ΤΗΝ
ΗΕΥΧΙΑ ΜΑΡ
ΤΗΣ ΤΡΥΠΑ
ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤ

ΠΟΣ ΘΑΘΕΛΑ
ΝΑΧΕΙ ΚΙΟΛΑΣ
ΒΡΑΔΥΑΣΕΙ...

**F (OSTROV, KTERÝ SE)
RADUJE**

Koexistence urbánních (cihly, cement) a přírodních či venkovských materiálů (bambus, textil) dotváří obraz tzv. měkkého turismu propagovaného novými ekonomikami, jejich pojetí růstu a rádobý ekologických postupů.

Autorem sítotiskového motivu na zavěšené látce je Stavros Kaplanidis. Kresbu původně vytvořil pro publikaci Octopus Press(u) Ann Kent, *The Myth of Vaginal Orgasm*.

Dále je zde několik Teosových knih včetně antologie textů, které napsal a přeložil. Chara se podílí na editování Teosových textů od chvíle, kdy se seznámili. Tyto knížky, byť v řecké verzi, jsou součástí výstavy jako přemýšlející věci, pohybující se těla, zásadní v každém kolektivním vyprávění a hře s pamětí či fantazií. Teos koneckonců považuje psaní za něco, co se blíží dovednosti kejklíře kouzličího s jazykem. Člověku vytane na mysli anarchistický antropolog Michael Taussig, který považuje trik za podvod na technice, jenž je vlastně jejím zdokonalováním i nástrojem tohoto zdokonalování: „Ve své vrcholné podobě jde o něco natolik výlučného a vyžadujícího takovou dovednost, že se od pouhé techniky dostáváme k něčemu, co bychom směle mohli nazvat magickým nebo posvátným.“

Jak Teos uvádí v prvním vydání knihy povídek *Three Moons at the Square* (1985), základními principy, z nichž čerpá, jsou svobodný pohyb, toulky a vědění: „Všichni ti mladíci, kteří přecházejí hranice bez papírů, bez pasů, jen s mapou uloženou v hlavě – ty následujte; oni vždy znají správnou cestu...“

**KNIHY
TEOSE ROMVOSE**

Tele-Tuberculosis (1976)
Kniha poprvé publikovaná v nakladatelství Politeia obsahuje Teosovy překlady povídek Clauda Pelieua, Carla Weissnera a Williama S. Burroughse včetně několika jeho vlastních textů.

Three Moons at the Square (1985)
Sbírka povídek o čtvrti Exarcheia a tamních mladých rebelech a výtržnících.

Beguiling Road (1987)
Román psaný v ich formě je výpovědí o cestách po Africe a Asii.

Assassins of the North, Drosoulites of the South (1991)
Sbírka povídek, v nichž se mísí skutečnost a představa, přírodní úkazy i smyšlené bytosti, lidské i nelidské, je fiktivní cestou z dalekého severu na daleký řecký jih, na níž před námi figurují lidé i dějiny této země.

Passion Text (1995)
Novela o psaní jako milování a také o Berlíně od konce 60. let a do pádu zdi.

Traces: The Stone Chronicle of Syros (2002)
Album obsahující přes 500 fotografií, pořízených z valné většiny autorem, vydalo řecké ministerstvo pro Egejské moře. Pár provedl rozsáhlý výzkum detailně dokumentující a uvádějící do kontextu staré nápisy vytesané do mramorových či kamenných součástí dlažby, zdí či monumentů, které objevili na ostrově Syros. Jejich práce nyní pokračuje na sousedních ostrovech.

Secret Journeys (2005)
Sbírka esejí o cestách, psaní a zkušenostech získaných během nečekaných setkání.

Plotinos Rodokanakis: A Greek Anarchist (2005)
Rozsáhlá práce o životě slavného řeckého doktora, který stál v 19. století u zrodu mexického anarchistického hnutí.

Georgios Negros: The Tiger of the Aegean (2012)
Kniha o dějinách pirátství v Egejském moři inspirovaná životem skutečného piráta Gergiose Negrose, který se plavil po Egejském moři v 19. století.

Georgios Kipiotis: A Friend of Children (2016)
Detailní vyprávění o životě Georgiose Kipiotise, teologa, učitele a sportovního trenéra, rekonstruované Teosem na základě archivních materiálů metodou kritického asociativního psaní. Prostřednictvím vyprávění se před čtenářem odvíjejí dějiny moderního Řecka a Evropy během klíčového 19. století.

**PŘEKLADY
TEOSE ROMVOSE**

Fairy Tales of Africa (1994)
Sbírka afrických pohádek. Vybral, přeložil a úvodem opatřil Teos, vydalo nakladatelství Gavrielides Publications.

Rota ton anemo (1989)
Teosův překlad částečně autobiografického románu *Ask the Dust* (1939) amerického spisovatele a scenáristy Johna Fanteho. Jeho tématem je život spisovatele, který se snaží za velké hospodářské krize prorazit v Los Angeles, a bývá považován za „velký losangeleský román“.

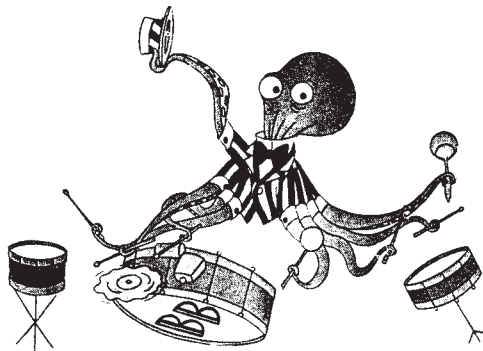
Notes of a Dirty Old Man (1980)
Bukowského *Zápisky starého prasáka* v Teosově překladu do řečtiny.

**KOLEKTIVNÍ PRÁCE OBSAHUJÍCÍ
TEXTY TEOSE ROMVOSE**

Political Violence is always Fascist (2010)
Sbírka textů publikovaných v reakci na tragédii, k níž došlo během protestního pochodu v Athénách v roce 2010. Když demonstranti zapálili pobočku banky Marfin v centru Athén, zahynuli tři lidé, z toho jedna těhotná žena. Teos se angažoval v následné veřejné diskusi o politickém násilí a inicioval vznik publikace, která zaznamenává postoje různých řeckých myslitelů k tomu závažnému tématu.

Chercher... la France: 23 Stories from France (2007)
Antologie povídek obsahuje i Teosovu povídku, v níž se vrací k události z května 1968.

The multitalented Leonidas Christakis (2019)
Kolektivní pocta ikonické postavě řeckého undergroundu. Teosův text je k této publikaci vydané nakladatelstvím Ekdoseis Synadelfon připojen jako dodatek.

**RED TIDE
(BLOOD TIDE), 1980**

1—5 Zvětšeniny fotografií z archivu Teose a Chary zachycují Teose při přípravě natáčení. Film vznikl v roce 1980 pod názvem *Red Tide* (v distribuci byl uveden o dva roky později pod názvem *Blood Tide*) a šlo o zahraniční produkci. Vyprávěl příběh mladé americké umělkyně fascinované starořeckými rituály, jež se náhodou setká s oživlou mořskou příšerou požírající mladé panny, která se navrátila, aby zničila moderní civilizaci. Film, jenž se točil v nádherných řeckých lokacích, obsahoval mnoho scén zachycujících smrt a také různé sexuální narážky. Vyžadovalo to veškerý um zkušených scénografů, např. uznávaného Giorgose Koliopantose, který přizval k spolupráci Teose. Na fotografiích Teos kope pro jednu z filmových scén hrob. Na rádobý starých náhrobků jsou jména členů řeckého štábu, včetně Teose a Chary. Je zřejmé, že zkušenosti získané při natáčení pár využíval při svých performancích a že prohloubily jejich chápání ilusionismu a spektaklu.

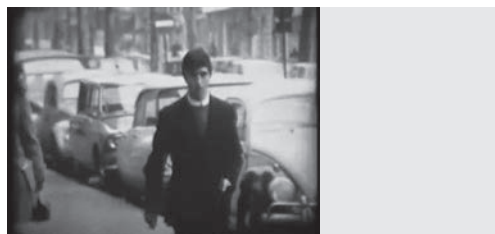

•Evi Kalogiropoulou, *Follow Them*, 2020, 25'10"

Film vznikl na základě výzvy kurátorky Nadji Argyropoulou. Umělkyně Evi Kalogiropoulou jej natočila výlučně pro výstavu v PLATO. Film dostal název podle jednoho z Teosových výroků, který shrnuje jeho přesvědčení, že bychom měli následovat vedení žen, má-li mít tento svět skutečnou šanci na přežití. Krátký film vznikl během podzimu 2020 na Syrosu a v Athénách. Je to jakýsi filmový esej, v němž se prolíná nedávné setkání Evi s Teosem a Charou a kurátorčin dlouhodobý vztah k nim. Výsledkem je spíše nepřímý suggestivní pohled na mnohvrstevnatou realitu, věci a události, které výrazně ovlivnily práci a život tohoto páru. *Follow Them* není ani milostný příběh, ani dokument s politickými podtóny, ani pocta těmto dvěma postavám řeckého under-groundu. Sice zmiňuje Octopus Press a časopis Trypa, ale jen proto, aby se mohl probírat archivními materiály (fotografiemi, poznámkami, filmovými, zvukovými nahrávkami, vzácnými záznamy happeningů), vytvořit z toho jakousi montáž a dojít k tomu, co možná uvádí do pohybu hvězdný „děravý“ život jeho protagonistů. Tato otázka zůstává na konci filmu nezodpovězena a je na divákovi, aby našel odpověď.

Návštěva rodinného domu surrealistického básníka Nicolase Calase na Syrosu (dům, který Teos a Chara pomohli zachránit před zbouráním) je dokladem postranních cestiček, kterými se film vydává, aby ukázal Teosův a Chařin smysl pro humor, jejich péči, neochvějně odhodlání

a lásku věnovanou všemu, co je vytlačováno na okraj, opomíjeno, neviděno, neslyšeno, vyhnáno. *Follow Them* je ve výsledku spíš nejasným, zahaleným obrazem Teose a Chary, jenž se snaží vyjádřit nemožnost obrazu zachytit „pravdu“ o předmětu zájmu a vzdává hold schopnosti subjektů existovat i mimo to, co bylo zachyceno.

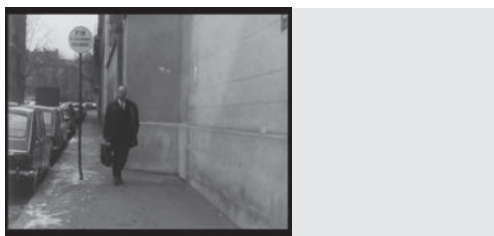
•*Untitled*, 1968, 3'

Teos svůj první pokus o film natočil v Paříži na 16mm kameru Zeiss, kterou sdílel se svým přítelem Nikosem Theodosiousem. Tiše bloumající kamera se zastavuje u architektonických detailů, vstupuje do cesty kolemjdoucím, nabízí i dlouhý a smyslný detailní záběr těla sochy. Film působí dojmem setkání, které paměť okamžitě, v reálném čase, odfiltrovala a zahalila oparem.

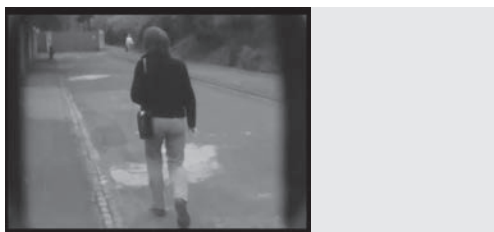
•*Carre Blanc*, 1968, 6'

V tomto nedokončeném filmu, který natočil Nikos Theodosiou v pařížské ložnici, hraje Teos s mladinkou Lefki (Blanche) Molfessis, talentovanou umělkyní, spisovatelkou a amatérskou herečkou, s níž se přátelil až do její předčasné smrti v Athénách. Film je experimentem v duchu psychologického thrilleru.

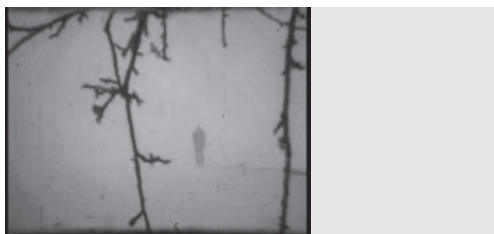
•*1... , 1968, 5'42"*

Romvos tento krátký film napsal a režíroval ve Francii v roce 1968. Hrají v něm Blanche Molfessis, François Garnier a Takis Giannakopoulos. Nikos Theodosiou stál za kamerou a filmaři Kostas Ferris a Dimos Theos se podíleli na střihu. Film je potcou Paříži a mladé lásce, kterou zničí generační rozdíl a buržoazní morálka.

•*Lazarus Go Home*, 1972, 13'39"

Krátký nedokončený film vznikl ve spolupráci Teose Romvose s jeho přítelem, německým autorem Jörgem Fauserem, který je autorem scénáře. Film má volnou strukturu performance pokoušející se zprostředkovat atmosféru undergroundové scény ve Frankfurtu (zkušenost s komunitním bydlením, hudebními happeningy a užíváním drog).

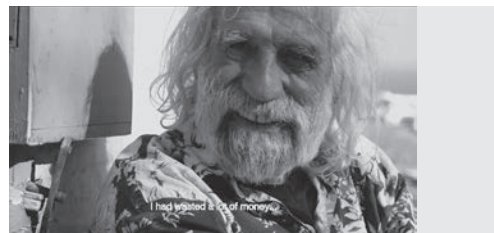
•*Lola ob Lola*, 2020, 5'42"

Krátký film editovaný Charou v letošním roce, obsahující archivní materiál a hlas Leonidase Christakise, který schizofoneticky recituje Teosovu báseň *Lola, Ob Lola*. Ta byla publikována v roce 1976 v knize *Tele-Tuberculosis*.

•*Making Oddkin*, 2018, 50'05"

Teos a Chara byli přizváni k projektu *Making Oddkin*, s podtitulem *for joy, for trouble, for volcano love* kurátorky Nadji Argyropoulou na dodekanéském ostrově Nisyros (7.–10. 9. 2018). Toto je část nahrávky, v níž jeden z diváků zachytil Teose, Charu a Nadju v rozhovoru o ekologickém aktivismu a dlouhodobé snaze vytvořit na ostrově Syros geopark. Hovor se odehrává o sobotním večeru 8. září v kantýně Oasis; Teos, Chara a Nadja sedí mezi psychedelickými instalacemi, které vytvořila skupina The Callas pro svá hudební představení.

•*Teos and Stavros*, 2017-18, 1'01"

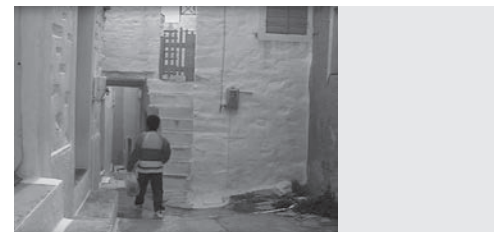
Tento celovečerní film je dílem zesnulého Stavrose Kaplanidise, známého režiséra a Teosova přítele z dětství. Ve filmu se Teos a Chara objevují na Syrosu a v Athénách a Pantelis Basakos vystupuje v epizodní roli.

Hlavní kameraman Chr. Georgoutsos, střih Chronis Theocharis a Evgenia Papageorgiou, hudba Leo Georgoutsos, kamera Chronis Theocharis, Chr. Georgoutsos, Stavros Kaplanidis a Chara Pelekanou. Film byl před oficiálním uvedením v Řecku vystaven v PLATO.

•*Teos in the Paths of Existence*, 2020, 1'51"

Autorkou filmu natočeného během lockdownu na jaře 2020 je Chara: jde o sestříhané archivní materiály z Teosova života v Německu (od Hamburku po Frankfurt).

•Daniela a Linda Dostálkovy, *Stories of Love, Syros Island, Trypa Magazine, Bees, Goats, Tourism Modesty and Pirates as told by Teos Romvos and Chara Pelekanou*, 2020, 24'25"

Video vzniklo z archivních čísel časopisu Trypa a video materiálů z webových stránek apanomeria.org věnovaných tématu Apano Meria.

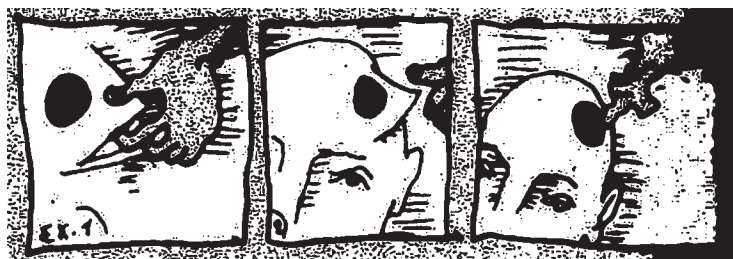
Apano Meria je severní částí ostrova Syros a je charakteristická strmými a skalnatými kopci pokrytými keři tymiánu a šalvěje. V oblasti se nacházejí významná archeologická naleziště a zóny s geologickými nalezišti modré břidlice a eklogitů. V průběhu posledních let došlo v regionu k výraznému omezení jeho tradičních ekonomických aktivit. Přístup na pláž je ušetřen neregulovaného turistického drancování, který je typický pro jih ostrova a další Kykladské ostrovy. Teos a Chara jsou hlavními protagonisty v zasazení se o rozumné zachování tradic, přírody a soběstačnosti místních obyvatel.

Mnoho umělců i badatelů zaměří své existenční či existenciální hledání opakovaně (ať tak či onak) na otázku díry. Jak uvidíme dále, díra je také jedním z mála doporučovaných řešení v současném prostoru a čase. Čím je díra větší, tím líp pro nás všechny. Čím víc děr, tím víc úniků. Čím víc úniků, tím méně úniků atd. V tomto smyslu je Trypa (díra) především populární časopis. Snad nejpopulárnější časopis, který kdy vznikl. Je určen všem lidem, ať už v embryonálním stadiu nebo těm, kteří se těší arterioskleróze pozdního věku, protože jde o jediné periodikum aspirující na to, aby nebylo čteno. Trypa (díra) je také samolepka, kterou lze použít podle návodu na obrázcích 1, 2, 3. Tento názorný příklad může mít nesčetně přirozených a nadpřirozených důsledků v závislosti na tom, jaké díry jsou pro čtenáře nejlepší - protože každý z nás má jednu nebo více děr bez ohledu na to, jestli je necháváme ucpané nebo ne. TRYPA není Savo ani zvon na čištění odpadu. Prostě nám jenom připomíná, že existuje, stejně jako existovala po 20 či 30 milionů let, které předcházely jejímu vydání. Ve skutečnosti teď vychází pro peníze: objevuje se na veřejnosti jako palčivé tajemství,

protože nikdy o žádné tajemství nešlo a protože tajemství existují jenom v detektivkách, aby to bylo napínavé. Díra je tu a tam. Díra je všude. Je pod polštářem, u večere, v pozadí slov, ve vodě, v zásuvce pod spodním prádlem, v televizním programu, v sousedním bytě, hluboko v kapse, v neonových světlech na ulici Stadiou, v rohu místnosti (v skrytu). Díra vede do kanalizace, kvůli níž se z podzemí velkých měst stává švýcarský sýr, a k potkanům, kteří tam žijí. Díra vede k širému moři se zlatými rybami. Díra sahá až k vinicím a polím (rurální díra). Díra je všude.

Jinak řečeno, mluvíme o díře oproštěné od zaujatosti a předsudků, chrlicí staré známé profláknuté významy vynechávajícím dechem. Je poněkud obtížné izolovat naši díru a říct: „Tohle je ta díra!“ Naše díra je otevřená pro všechny. Každý do ní vklouzne. Vyprázdněno budiž tvoje jméno, jakož i tvoje díry. Díra je vchod. Díra je

východ. Díra není ani dobrá, ani špatná. Zůstává apatická a bez emocí. Díra může být nikdy neodeslaný dopis milované osobě nebo pár vět, které záměrně zapomeneme vyslovit. Díra by mohla být přípravkem proti akné, kdyby nebyla vysokou prosklenou budovou tyčící se až do stratosféry - její neohrožení nájemníci však dál slaví dionýsie, ačkoli ona už proráží růžová oblaka a všechno mizí, nikoli proto, že je to tak daleko, ale naopak - je to tak blízké a jasné jako vždycky... Díra je dozajista jednou z vesmírných černých děr, o nichž nikdo nedokáže s určitostí říct, co se nachází uvnitř (viz sv. 193, s. 7). Díra je Pandořina skříňka, která se rozletí, jakmile trafikant převezme její cenu v drachmách. Díra nemá moc co říct, a proto může klidně říkat všechno. Díra neponechává žádný prostor pro vysvětlování nebo nedorozumění. Díra je, jaká je, a člověk ji buď akceptuje jako takovou, nebo ji používá (řekněme

trochu jako toaletní papír). Díru můžete proklínat, roztrhat ji na kousky, zažalovat ji, podpálit ji. Můžete s ní udělat cokoli, co slouží přežití vašeho ega a vašeho společenského postavení. Pomocí stejného mechanismu tvorby vět a významů bychom mohli zaplnit další stovku stran tím, co, jak, kde, proč, kdy atd. je díra. Proč však teoretizovat o její podstatě, když její podstata je sama o sobě podstatná? Ponořte se do následujících stránek a prodírejte se jimi. Nezapomínejme, že slípka nemusí vždycky kvokat na místě, kde snesla vajíčko: Díra JE.

Redakce prvního čísla

(P. S. Příští číslo přinese překvapení. Poprvé na celém světě vyhlásíme celokontinentální soutěž ve stříhání látek a šití. První cenou bude cesta kolem světa za 30 dní. Podrobnosti ve 2. čísle časopisu Trypa.)

Publikováno v Trypě č. 1, červen 1980

AUTONOMIE. Už ji nezískáme zpět... (tak to je!)

Během posledních dvou let se na vysokých školách z nikoli nepochopitelných důvodů rozvinulo celé hnutí, kterému se říká hnutí „zpochybnění“, hnutí „krize“ nebo hnutí okupačních „sit-in“ akcí, protože právě ty k němu nedávno přitáhly širokou pozornost.

Není pochyb, že tato takzvaná platforma nezávislých, autonomních, kteří úzce spolupracují s dalšími skupinami, jako je „2. Panheladica“ řecké komunistické mládeže nebo Progresivní všestudentská pokroková strana, se stala bezprecedentním a pro mnohé nevysvětlitelným jevem. Levicové síly Národní studentské unie Řecka, disponující většinou, tedy přišly s vysvětlením, že hnutí a lidé, kteří se v něm angažují, jsou „produktem krize kapitalismu“, zatímco

vládní zdroje hovořily o příkladech „liberalizace“ studentstva. Tohle všechno přišlo samozřejmě až potom, co jsme celé dva roky poslouchali, jak o nás téměř všichni říkají, že jsme práskači, anarchističtí extremisté, provokatéři, grázlové, budižkničemové apod. Skutečnost je však taková, že v této chvíli je platforma jako jediná schopná přímo reagovat na problémy, které se každodenně objevují. Jedině lidé pohybující se v okruhu dané platformy totiž působí mimo rámec mládežnických organizací politických stran, a proto jsou také schopni fungovat autonomně a přebírat iniciativu. Nejen na politické úrovni, samozřejmě v rámci univerzit (stejně jako - proč by ne? - mimo ně), ale také v kulturní oblasti, v záležitostech vzešlých z přímé iniciativy samotných studentů.

Skutečně novým prvkem, kterého se „seriózní“ politické tábory zřejmě nejvíce obávají, je naprosto nový způsob života, který jde proti normám

definovaným sociální sférou buržoazního státu, jež jsou nicméně věrně a identicky reprodukovány v rámci mládežnické organizace komunistické strany a strany PASOK. „Hodnotami“ pro soudruhy nebo spolubojovníky hodnými následování tak jsou úcta k otci, bytí by jako dělník mohl být zároveň třeba fašista; generační konflikt, o němž tyto dvě strany tvrdí, že neexistuje; „hodnota“ pracujícího člověka, „pocitivě“ si vydělávajícího na živobytí, nebo mladého muže, který při studiu musí chodit do práce a žije ve stálém citovém a erotickém partnerství (náhražka za manželství se všemi rysy útlaku a maloměšťáctví); mladého muže, který chodí brzy spát a do hospody jen v sobotu večer, poslouchá Theodorakise a Hadžidakise, miluje svou vlast a je připraven zemřít za její svobodu.

Pro členy této platformy žádné z těchto oslavovaných „principů a hodnot“ nic neznamenaají. Přijatelné jsou pro ně hodnoty jako snaha zlepšit svůj vlastní život a sebe sama, odpor vůči všem každodenně uplatňovaným formám terorismu, ať už ze strany prostoduchého policisty nebo řidiče autobusu, a také aplikování Vaneigemových slov v praxi:

„Lidé, kteří hovoří o revoluci (...), aniž by výslovně odkazovali na každodenní život (...), takoví lidé mají v ústech mrtvolu.“

Je přinejmenším zbytečné pokoušet se předvídat, jak to s touto platformou nezávislých dopadne. Lze však mít oprávněně velká očekávání od těch, kteří dokázali:

- formulovat stanoviska,
- střetávat se a rozcházet se kvůli svým stanoviskům,
- dělit volební hlasy na platné, zkažené nebo prázdné,
- spojit se ve společné úzkosti s ohledem na vůli studentů a na boj, který je teprve čeká,
- překonat politické strany,

- znepřátelit si deníky i týdeníky,
- ignorovat mechanismy parlamentní reprezentace,
- porazit pravici v přímé konfrontaci při okupačních akcích.

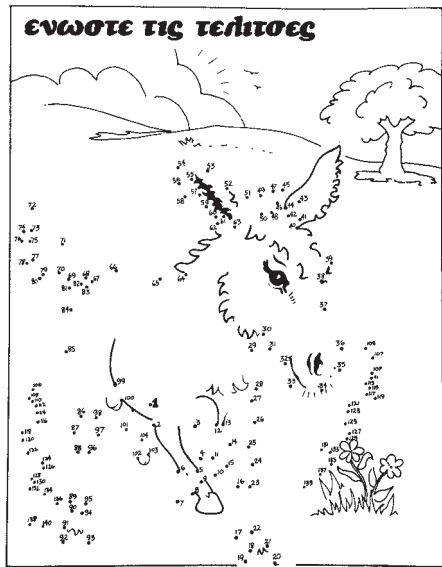
V současné době tato platforma představuje:

- třetí největší politickou sílu v studentském hnutí,
- největší politickou sílu bojovného studentského radikalismu,
- jedinou sílu revoluční sociální kritiky na řeckých vyšších školách a univerzitách.

POLITICKÁ PROKLAMACE

Publikováno v Trypě č. 1, červen 1980

SKUPINA ZA ZACHOVÁNÍ BIOLOGICKÝCH PROCESŮ A PŘÍRODNÍCH ZÁKONŮ

Spoluobčané,

došlo k zásahu technické vědy, řízenému mezinárodní mafií (z athénských čtvrtí Plaka a Monastiraki) na záchranu AKROPOLE před oranžovou smrtí, která na ni má spadeno. Ti, kdo chtějí těžit z posvátných tradic našeho národa a „památek naší velkolepé starověké minulosti“, šíří hysterii prostřednictvím masmédií. Spojené vrány světové kontradistinkce by se měly mít na pozoru. Turisté by se tam měli přestat poflakovat a ošoupávat gumovými podrážkami svých bot „mimořádný objekt světové architektury, pomník svobody a demokracie“.

AKROPOLE se musí podřídít biologickému procesu a její přirozený konec bude živnou půdou pro výhonky něčeho nového, představení MICKA JAGGERA a CABIRIE; všichni by tam měli dorazit se zásobou tisíců barevných balonků, tamponů, ta-ra-ta-ta-ra-ta-ra, kopřiv a spermatu. Turisté by už odtěd neměli chodit na AKROPOLI, ale do nakladatelství OCTOPUS PRESS. JAGGER a POULIKA nechť pějí v objetí s dívkami (karyatidami). Ať už jste na vrcholu AKROPOLE nebo pod ní, ať jste kdekoli, dívejte se jeden druhému do očí, usmívejte se na sebe, lépe se navzájem poznávejte, ale především poznejte sami sebe. Prohledejte si bundu i její vnitřní kapsy, pusťte se dál dovnitř, do svého nitra. (Kde jsou cigarety MAX...?) Nechejte AKROPOLI zemřít. Nechejte ji. A zastavte se koupit si knihu. Přispějte k naší biologické existenci. Oranžová smrt má spadeno na nás.

.....

Turisté by měli poslat své fotoaparáty na svobodné území OCTOPUS PRESS (ulice Koletti 9) a na oplátku jim budou zaslány pohlednice s AKROPOLÍ. Lolo, čekám na tebe. GASTON vyrazil do kanadského arktického souostroví. Nemůžu nic říct. Nejdřív mi musíš něco vysvětlit. Co jste, co hledáte? Evropa se potápí a my prodáváme knihy s dvacetiprocentní slevou.

Publikováno v Octopus Press(u)

UMĚLCI & KURÁTORKY

Foto: ©Gabriel Baharfa, 2018

TEOS ROMVOS (nar. 1945) spisovatel, překladatel a aktivista, je spjat s nezávislou athénskou undergroundovou scénou a ekologickým hnutím. Narodil se v Athénách, po střední škole prošel mnoha zaměstnáními a chvíli se i toulal. V roce 1961 začal pracovat na lodích, žil v Latinské Americe, Japonsku, Spojených státech, ve Francii (1966–1969), Německu (1969–1974 a 1987–1991), v Kranidi na Peloponésském poloostrově (1981–1984)

či v Africe (1984–1985). Mezi jednotlivými cestami se vracel do Athén a v roce 1993 se spolu s Charou Pelekanou usadili v Apano Chora na kykladském ostrově Syros. Je ústřední postavou boje za zrušení zastaralého a krátkozrakého vnímání pokroku, který vedl k nekontrolovanému ničení jedinečného egejského ekosystému.

Ve Francii absolvoval filmařské kurzy a vytvořil své první experimentální filmy. Později se v Německu připojil ke kruhu německých spisovatelů a vytvářel filmy,

kteří nikdy nedokončil; pracoval pro německou televizi, psal scénáře a nahrával kazety o literatuře. Po návratu do Athén po pádu junty a obnovení demokracie v roce 1974 založil legendární knihkupectví Octopus Press, kde působil jako vydavatel, mj. časopisu Trypa. Je autorem několika knih, mnoho jeho článků bylo publikováno v novinách a časopisech. Překládal mj. Charlese Bukowského. Posledních 25 let, která trávil na ostrově Syros, se věnoval především ekologickému aktivismu,

spolupracoval s ostrovany, ale i s vědci a zahraničními organizacemi. Podílel se na vytvoření Egejské sítě environmentálních organizací, založení Kykladského geoparku a jeho uznání UNESCO. Vede online magazín Eyploia (www.eyploia.gr).

CHARA PELEKANOU (nar. 1951) vystudovala obor historie a archeologie na Athénské univerzitě. Během diktatury v letech 1967–1974 se přidala ke studentskému hnutí odporu a účastnila se demonstrací, bojů a různých veřejných akcí volajících po obnovení demokratické vlády v zemi. Dnes je ústřední postavou boje za zrušení zastaralého a krátkozrakého vnímání pokroku, který vedl k nekontrolovanému ničení jedinečného egejského ekosystému.

V roce 1976 se seznámila s Teosem Romvosem a podílela se na jeho publikační a aktivistické činnosti i progresivních vzdělávacích projektech v Athénách i mimo ně. Zásadně se zasloužila o vznik časopisu Trypa a pracovala jako redaktorka v několika vydavatelstvích. V roce 1981 se s Teosem odstěhovala z Athén na venkov a později do Afriky, kde učila na řeckých školách v Kongu. V letech 1987–1991 žila v Berlíně, kde zažila pád berlínské zdi a vznik jednotného Německa. Po návratu do Řecka se usadila na ostrově Syros, kde společně s Teosem Romvosem spolu s farmáři, aktivisty, pedagogy, umělci a řeckými i zahraničními vědci vytvořila Egejskou síť environmentálních organizací. Paralelně se také podílí na vydávání online časopisu Eyploia (www.eyploia.gr), je spoluzakladatelkou Kykladského geoparku a snaží se o jeho uznání UNESCO. Pelekanou fotografuje, natočila několik krátkých filmů o životě na ostrově Syros, z nichž

je silně patrný ekologicky orientovaný přístup autorky.

EVI KALOGIROPOULOU (nar. 1985) je vizuální umělkyně a filmařka působící v Athénách a v Londýně, vystudovala Athénskou univerzitu ekonomie a obchodu a Athénskou školu výtvarných umění. Na londýnské Royal College of Art získala magisterský titul v oboru Moving Image. V současné době je rezidentkou v Somerset House Studios v Londýně. Ve svých projektech zkoumá myšlenky spojované s inkluzí a vyčleněním, identitu vytvářenou napříč kulturami, ženské postavy v antické řecké mytologii a postapokalyptická prostředí.

Umělkyně je zastoupena athénskou Breeder Gallery, její díla jsou také součástí mnoha zahraničních sbírek. Účastnila se výstavy *The Same River Twice* pořádané nadací DESTE Foundation v New Museum v New Yorku. Její krátký film *Motorway 65* byl vybrán do oficiálního soutěžního výběru na 73. mezinárodním filmovém festivalu v Cannes, další filmy se promítaly v Londýně, například ve Whitechapel Gallery nebo Chisenahale Gallery.

NADJA ARGYROPOULOU (nar. 1964) je nezávislá kurátorka žijící v Athénách. Získala bakalářský titul v oboru historie a archeologie na Athénské univerzitě a magisterský titul v oboru historie a teorie na University of Essex ve Velké Británii. Pracovala jako ředitelka kulturního programu pro Hellenic American Union v Athénách, v roce 2003 vedla kulturní oddělení na ministerstvu zahraničí během řeckého předsednictví EU a v letech 2005 a 2007 působila jako asistentka kurátora řeckého

pavilonu na bienále v Benátkách. Spolupracovala s mnoha prestižními kulturními institucemi a organizacemi (např. DESTE Foundation, Onassis Foundation, Stavros Niarchos Foundation, Neon Foundation, Arc | arc-events.org, ad.).

Jako kurátorka má za sebou řadu výstav a interdisciplinárních projektů (tanec, divadlo, ekologie, hudba, věda ad.), například *Hotel Paradies* na 2. athénském bienále (2009), projekt *The Marathon Marathon* pro athénské Acropolis Museum (spolu s Hansem-Ulrichem Obristem, 2010), v letech 2012–2013 se podílela na výzkumném projektu Kolumbijské univerzity v New Yorku *Collecting Architecture – Territories*. Kurátorovala výstavu *HELLAS Pavilion* v pařížském Palais de Tokyo (2013), projekt Family Business iniciovaný Massimilianem Gionim a Mauriziem Cattelanem v Chalet Society v New Yorku a v Palais de Tokyo v Paříži (2013–2014), výstavu fotografií Tassose Vrettose *Wor(th)ship* pro athénské Benaki Museum (2016), výstavu *Arles 2016* pro soluňské Museum of Photography (2017). Realizovala tříletý mezinárodní kurátorský projekt o politické ekologii *Paratoxic Paradoxes* pro athénské muzeum Benaki, projekt *Making Oddkin – for joy, for trouble, for volcano love* na řeckém ostrově Nisyros (2018) a o rok později projekt *mêtis. the wave in the mind and fugitive planning* na ostrově Tilos.

DANIELA a LINDA DOSTÁLKOVY (nar. 1979/77) jsou umělkyně a externí kurátorky PLATO. Více na: plato-ostrava.cz

TIRÁŽ

Umělci:

Teos Romvos a Chara Pelekanou

Kurátorky a editorky:

Nadja Argyropoulou,
Daniela a Linda Dostálkovy

Vyzvané dílo:

Evi Kalogiropoulou

Architektura a grafický design:

Daniela a Linda Dostálkovy

Produkce:

Zuzana Šrámková

Technická spolupráce:

Radim Tomašovský, Karel Jančík,
Tereza Boturová, Matěj Doležel,
Tobiáš Petrůj, Petr Ondráček,
Michal Janošec

texty:

Nadja Argyropoulou

Překlady:

Fotini El. Antoniou, Nicole Sumelidu
Kateřina Danielová, Marta Darom

Korektury:

Fotini El. Antoniou, Milena Tučná

PR a marketing:

Magdaléna Dušková,
Michaela Ondroušková

Návštěvníkový servis:

Dagmar Pavlánová,
Anna Pohořálková, Livie Škutová

Projektová manažerka:

Dita Eibenová

Provozní manažerka:

Magda Luňáčková

Ředitel:

Marek Pokorný

Poděkování:

Teos Romvos a Chara Pelekanou,
Zuzana Blochová, Marika Kupková,
Chronis Theocharis, Nikos Alevras,
Nikos Theodosiou, Alexios Christakis,
Chris a Tassos Vrettos

a všichni ti, kteří laskavě přispěli
materiály, zdroji a *nápady*

Follow Them

Režie: Evi Kalogiropoulou

Střih: Leonidas Michelopoulos

Kamera: Leonidas Michelopoulos

Hudba: Mohammed Rowe

Color Grading: Dimitris Katreris

Překlady a titulky: Manya Tsochataridou

ZDROJE

Follow Them

Tento film obsahuje záběry z následujících filmů a videí:

Untitled, 1968, Teos Romvos & Nikos Theodosiou;

1..., 1968, režie Teos Romvos; *Bullets are Dropping like Hail and the Wounded*

Artist is Moaning, 1978, režie Nikos Alevras; *Lazarus Go Home*, 1972,

režie Teos Romvos; *Teos in the Paths of Existence*, ed. Chara Pelekanou, 2020;

Lola oh Lola, (Leonidas Christakis a Sakis Papadimitriou free jam), 80. léta

www.youtube.com/watch?v=QBFMhXxpjyM&feature=emb_title

Making Oddkin, 2018, www.youtube.com/watch?v=UQT2Uv1LV8Y

Lola oh Lola, ed. Chara Pelekanou, 2020,

www.youtube.com/watch?v=X_JfQDe6Fxl&feature=youtu.be

Stories of Love, Syros Island, Trypa Magazine, Bees, Goats, Tourism Modesty and Pirates as Told by Teos Romvos and Chara Pelekanou, ed. D&L Dostálkovy, 2020,

www.apanomeria.org

Trypa, romvos.wordpress.com/periodiko-trypa

Tuto brožuru vydalo PLATO při příležitosti výstavy *TRYPA: Příběhy o lásce, anarchii, péči a zániku, jak je vypráví Teos Romvos & Chara Pelekanou* (9/12/2020 – 28/2/2021). Bylo vynaloženo veškeré úsilí kontaktovat držitele autorských práv za účelem jejich svolení s použitím vystavených materiálů. www.plato-ostava.cz

Παραγωγή: ΠΑΡΑΜΑΣΧΑΛΑ ΠΡΕΣ

ΣΥΓΚΛΙΝΣΤΙΚΟ

ΜΕ ΤΗΝ

ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΑΠΑΓΟΡΕΥΗ...

....Η ΑΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ!

STRHUJICI

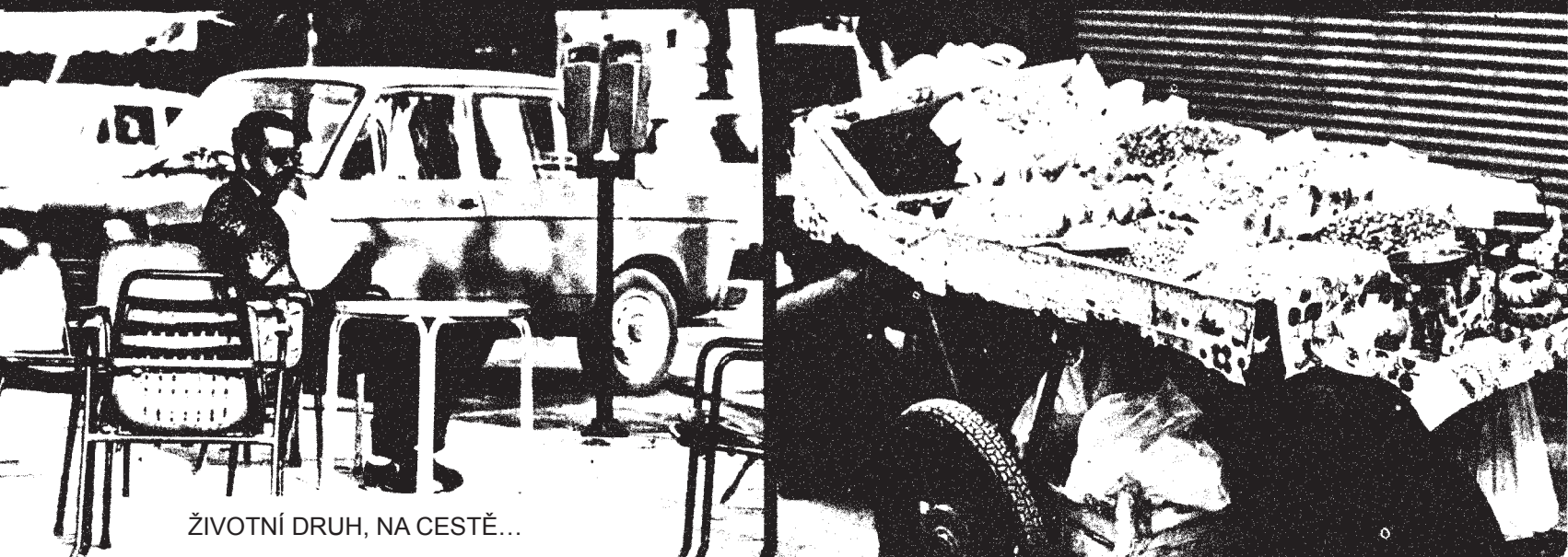
(A OBJEVNĚ)
Lidstvo přestalo měřit čas...
...díky zakazu pasatempa

Produkce: Under-arm Press

Foto: Chara Pelekanou

OD NEPAMĚTI BYLY PASSATEMPOS (DÝNOVÁ SEMÍNKA) NEJDŮLEŽITĚJŠÍ POTRAVINOU VE VÝŽIVĚ ŘEKŮ. JSOU S ŘECKÝM LIDEM V TÉMĚŘ MYSTICKÉM VZTAHU A DOPROVÁZEJÍ JEJICH KAŽDOU SPOLEČENSKOU UDÁLOST. AČKOLI JE VÝRAZ PASSA TEMPO ETYMOLOGICKY ŘÍMSKÉHO PŮVODU, PRO ŘEKY PŘEDSTAVUJÍ Z FILOZOFICKÉHO HLEDISKA ZÁKLADNÍ MILNÍK HARMONIE A ROVNOVÁHY V ČASOPROSTORU. (VIZ MARTIN HEIDEGGER V SEIN UND ZEIT (BYTÍ A ČAS) STR. 24.6. DÁLE KARL DIEHL: DIE VORSOKRATIKER, STR. 109.)

ŘEK POMALU A ZAMYŠLENĚ ZVEDÁ PRAVOU RUKU A VKLÁDÁ PASATEMPOS MEZI PŘEDNÍ ZUBY. JEHO RTY SE V RYCHLÉM RYTMU OTVÍRAJÍ A ZAVÍRAJÍ, ABY SI VYCHUTNALY OSOLENOU SLUPKU: PLOD JE STISKNUT NA OSTRÉM KONCI VRCHNÍM A SPODNÍM ŘEZÁKEM, MALÉ POSTRČENÍ PRSTY DOVNITŘ S OPAKOVANÝM ZKOUSNUTÍM A ROZKOŠ ZAPLAVÍ ČELISTI...

ŽIVOTNÍ DRUH, NA CESTĚ...

DOMA PŘI SLEDOVÁNÍ TELEVIZE...

ALE V TÉTO ZEMI NENÍ NIČEHO DOSTATEK... TAKŽE JEDNOHO DNE VZNIKÁ OBROVSKÁ PASATEMPO-KRIZE. NENÍ TO NÁHODOU SPIKNUTÍ NADNÁRODNÍCH KORPORACÍ, KTERÉ CHTĚJÍ UMĚLE VYVOLAT NEDOSTATEK NEPOSTRADATELNÉHO PRODUKTU, A TÍM I STRMÝ VZESTUP CEN? NEVÍME, FÁMY SE ALE ŠÍŘÍ RYCHLE.

...V RADOSTECH I STRAS-
TECH – PŘI ZKLAMÁNÍ –
PŘI NÁVSTĚVÁCH PŘÁTEL –
PŘI BOHOSLUŽBĚ –
ZKRÁTKA VŠUDE A VŽDY JE
ŽIVOT SOUČASNÝCH ŘEKŮ
DOPROVÁZEN POŘÁDNOU
PASATEMPOŽRANICÍ.

NOVINY VYCHÁZEJÍ S DALŠÍMI
A DALŠÍMI PŘÍLOHAMI
A PODÁVAJÍ PLASTICKÝ OBRAZ
BIBLICKÉ KATASTROFY...

AŽ JEDNOHO DNE...

[Novinové tituly:]

Apogevmatini: ORGIE SE SEXEM A PASATEMPEM

Ta Nea: VELKÝ SKANDÁL OBCHODU S PASATEMPEM

I Vradini: PASATEMPOS ZPŮSOBUJE RAKOVINU

Eleftherotypia: ANDREAS [PAPANDREOU] * řecký premiér v letech 1981-96

ZAKAŽME POUŽÍVÁNÍ HORMONŮ PRO PĚSTOVÁNÍ PASATEMPA

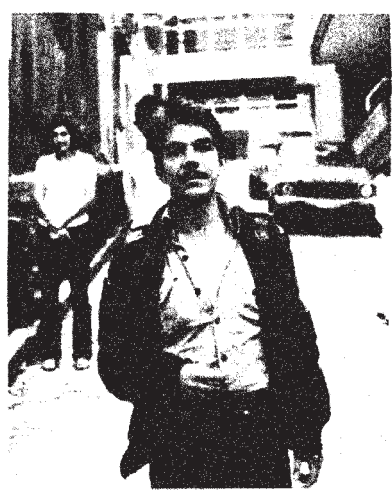
Hestia: ŠOKUJÍCÍ REPORT DR. OKRY Z NEW YORK CITY odhaluje, že semínka zábavy, běžně známá jako pasatempo, obsahují estrogeny, způsobují sterilitu a rychlou změnu pohlaví bez chirurgického zákroku.

Prohlášení: Je uveden v platnost zákon č. 313, odst. 44/80 o zákazu návykových látek, mezi které patří pasatempos a všechny obdobné produkty, pražená cizrna apod.

PASATEMPOS NA ŠIKMÉ PLOŠE. ILEGÁLNÍ OBCHOD SE RYCHLE ŠÍŘÍ A POSKYTUJE PODVODNÍKŮM PŘÍLEŽITOST RYCHLE ZBOHATNOUT.

HOSPODYNĚ SPĚCHAJÍ, ABY ZA SVÉ POSLEDNÍ ÚSPORY NAKOUPILY ZAKÁZANÉ PLODY.

CENA PASATEMPA NA ČERNÉM TRHU SE VYVÁŽUJE ZLATEM. BOHÁČI SI STIHLI NAPLNIT SKLEPY.

PAŠOVÁNÍ PASATEMPA KVETE
• PO CELÉM VENKOVĚ SE OBJEVUJÍ ILEGÁLNÍ PĚSTÍRNY • BYL ZATČEN PTOLEMAIOS AFRIZOGLU, PROTOŽE DOMA VE ČTYŘECH KVĚTINÁČÍCH ILEGÁLNĚ PĚSTOVAL DÝNĚ NA SEMÍNKA • BYL ZATČEN VRAH-SATYR, KTERÝ NA PASATEMPOS NALÁKAL MLADÉ DÍVKY.

BYL ZATČEN VELKOOBCHODNÍK S PASATEMPEM, KTERÝ TOTO VRAZEDNÉ ZBOŽÍ DISTRIBUOVAL S VĚDOMÍM ÚŘADŮ PŘES DISKOTÉKY, HERNY S BILIÁREM A KAVÁRNY, KDE SE SCHÁZÍ MLÁDEŽ.

DRAZÍ NÁVŠTĚVNÍCI,
NABÍDNĚTE SI PROSÍM
DÝŇOVÁ SEMÍNKA
(PASATEMPA) A NEOBÁVEJTE SE
PLIVAT SLUPKY LEHKOVÁŽNĚ
NA PODLAHU.

BUDOUCNOST
VYPADÁ ČERNĚ...